

Veľkonočná nedeľa 3 2024 B

AI Konvertita na katolícku vieru Scott Hahn napísal aj knihu *Nádej ukrytá v smrti*. Knihu začína touto skúsenosťou: *V roku 1982, krátko po tom, čo som sa stal pastorom, mal som prvú pohrebnú kázeň. Do večnosti pár dní predtým odišla moja stará mama, takže moja rodina chcela, aby som obrad viedol ja. Počas kázne som hovoril o Ježišových slovách z Jánovho evanjelia – Ja som vzkriesenie a život -. V istom okamihu som sa zmienil, že telo mojej starej mamy, ktoré sa už začína rozkladať, bude premenené a vstúpi do života reálnejšie a slávnejšie, než aké kedy bolo na zemi. Je to starobylé kresťanské učenie a jeden zo základných článkov viery vyjadrených v Apoštolskom vyznaní viery – Verím vo vzkriesenie tela a v život večný-. No po skončení pohrebu prišla za mnou moja mama, moja veriaca mama a kresťanka praktizujúca svoju vieru, a povedala: „Ty v to ale naozaj neveríš, či áno?“ „Či neverím v čo?“ opýtal som sa. „No že budú vzkriesené tieto telá,“ povedala. V tej chvíli som si uvedomil, že väčšina z nás vlastne v skutočnosti neverí vo vzkriesenie tela.*

KE Lukášovo evanjelium nám ukazuje dôležitú skutočnosť, ktorú vzkriesený Ježiš vyjadruje slovami: „Čo sa ľakáte a prečo vám srdcia zachvacujú také myšlienky? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Vedť duch nemá mäso a kosti – a vidíte, že ja mám.“ Vzkriesený Ježiš má nové telo. Ježiš ožil a už nikdy nezomiera. Ježiš sa vrátil do života s telom neschopným umrieť, s telom premeneným a osláveným, s telom, ktoré nieslo rany jeho ukrižovania, ale tiež mohlo prechádzať stenami a byť v jednej chvíli v Emauzoch a hneď v ďalšej v Jeruzaleme.

DI Ak sa pozrieme do KKC 996, tak tam čítame toto odveké učenie Cirkvi: *Kresťanská viera vo vzkriesenie sa už od začiatku stretala s nepochopením a odporom. „V ničom inom sa neprotirečí kresťanskej viere tak silno, tak tvrdošijne, tak vytrvalo a vášnivo, ako keď ide o vzkriesenie tela.“ Veľmi všeobecne sa prijíma, že život ľudskej osoby pokračuje po smrti duchovným spôsobom. Ako však uveriť, že by toto tak zjavne smrteľné telo mohlo byť vzkriesené pre večný život?*

Prví kresťania, ktorí zostavovali Vyznanie viery, nepoužili grécke slovo pre telo /soma/, ale slovo pre mäso /sarx/. Vždy, keď sa modlíme presne toto hovoríme: Verím vo vzkriesenie mäsa – tohto mäsa, môjho mäsa, tohto unaveného, starnúceho, nedokonalého ľudského mäsa.

Keď Boh stvoril človeka, daroval mu dvojaký život – telesný a duchovný. Prvotným hriechom človek zomrel duchovne okamžite. Mal zomrieť okamžite aj telesne ako dôsledok neposlušnosti. Boh mu však ponechal telesný život, aby sa mohol duchovne obnovovať a tak získať cez vieru nový život vo vzkriesení. Ježiš nám prišiel dať nový život. Prišiel premôcť obe smrti, smrť duchovnú aj telesnú. Človek je najskôr vzkriesený duchovne /praktická viera/,

aby po svojej telesnej smrti mohol byť telesne vzkriesený v posledný deň pri Ježišovom druhom príchode.

PAR Teraz sa asi v našich hlavách vynára otázka: Aké budú naše vzkriesené telá? Najkomplexnejšiu odpoveď nám dáva sv. Tomáš Akvinský. Hovorí, že naše vzkriesené telá budú mať tri identifikovateľné črty.

1. V nebi neprídeme o svoje pohlavie a bez ohľadu na to v akom veku zomrieme, naše telá budú na vrchole ich fyzickej sily, zdravia a príťažlivosti.
2. Naše telo bude stále naším telom, budeme sami sebou. Nebudeme mať problém s rozpoznávaním priateľov a milovaných, ako apoštoli na zemi po Ježišovom zmŕtvychvstaní.
3. Bez ohľadu na to, čo sa stane nášmu telu v tomto živote, v ďalšom živote bude naše telo kompletne a dokonalé. Utrpenie už nebude.

MY Sú medzi nami ľudia, ktorí mali predchuť toho, čo som doposiaľ popisoval. Gloriu Polo zasiahol blesk. Prežila klinickú smrť a mohla nahliadnuť do krás neba, ale aj hrôz pekla. O svojej klinickej smrti píše v knihe *Stála som pri bráne neba a pekla*. Píše. *Tou najväčšou a najneznositelnejšou bolesťou bola moja márnivosť. Bol to vo mne iný druh bolesti, bola to márnivosť svetskej ženy, emancipovanej ženy sveta, samostatnej, sebavedomej výkonnej odborníčky, profesionálky, akademičky, intelektuálky, študovanej ženy, ženy ekonómky, stvorenia, ktoré chcelo hrať v spoločnosti nejakú úlohu. Súčasne som ale bola otrokyňou svojho tela, otrokyňou krásy, módy. Denne som strávila štyri hodiny aerobikom, masážami, diétami a injekciami a všetkým, čo si v tomto smere len dokážete predstaviť. To najdôležitejšie, moja modla, bola krása môjho tela. A kvôli tomu som podstupovala množstvo obetí. To bol môj život, len modloslužba mojej vonkajšej krásy. Vo veciach náboženstva som bola – vlastne ako aj v celom svojom živote – „na diéte“. Bola som zlou katolíčkou. Môj celý vzťah k Bohu spočíval v tom, že som navštevovala nedeľnú bohoslužbu, ktorá trvala len 25 minút. Vyhľadávala som vždy také sväté omše, kde kňaz hovoril čo najmenej, pretože ma jeho kázanie nudilo. Akým utrpením boli pre mňa kňazi, ktorí mali dlhé kázne! To bol môj vzťah k Bohu – bol veľmi úbohý, a preto mali nado mnou takú moc všetky svetské prúdy a módne novinky. Chýbala mi ochrana modlitby, chýbala mi viera. Chýbala mi tiež viera v silu milosti, v silu obety svätej omše.*

Gloria nakoniec prežila a úplne zmenila svoj život. Skúsenosť neba a osobného súdu zmenil jej pohľad na zmysel života.

ADE Ďakujeme za dar nového tela, ktoré nám Boh sľubuje a v Synovi ukazuje. Pracujme denne na duchovnom živote, na svojej praktickej viere, aby sme sa raz mohli s oslávenými telami stretnúť v nebi. Amen.